

Na úvod

Keď toto číslo Radošinských novín príde do schránok našich obyvateľov, bude zrejme už hovoriť úvodné slová nová vláda. O návšteve terajšieho ministra vnútra v našej obci prinášame slovnú i obrazovú reportáž. Všetko má svoj začiatok. Nový rok nás od svojho začiatku privítal nielen správami o teplotných rekordoch, ale aj o rekordoch v migrácii obyvateľov planéty. Pozastavujeme sa a často aj kritizujeme tých, ktorí nie sú v priamom ohrození života, a predsa hŕfnu idú a idú. Čo ich to ženie? Čo vidia pred sebou? Asi ťažko majú konkrétnu predstavu o tom, kam a za čím. Vedia len, že za niečím lepším, čo si iní uchytili a chcú na tom mať tiež účasť. Je to práve veľkosť spoločenstva, akási zvláštna jednota, čo im dodáva odvahu ísť do neistého prostredia, riskovať ťažkosti na ceste. Podvedome využívajú toto bezpečie spoločenstva. Ťažko sa vieme vžiť do ich položenía, lebo my žijeme v reálnej istote. Kto vie, čo by sme robili my v ich situácii? Zdá sa, že svet naozaj čaká veľká premena. Dlhो neriešené problémy nerovnováhy v rozdeľovaní bohatstva Zeme si pýtajú svoju daň. K tomu sa pridávajú krátkozrakým a sebeckým jednaním spôsobené klimatické zmeny. Tie už vážne pociťujeme všetci. A hoci nie sme v krajine, ktorú by prenasledovali hurikány či zemetrasenia, zimy bez snehu (to by ešte šlo) a ťažko vydržateľné horúce letá, sa stávajú skutočnosťou. A tak, či chceme alebo nie, dotýka sa nás to.

Spomienky nášho obyvateľa na detstvo svedčia o tom, akým tempom tieto zmeny nastávajú. Možno sa aj vy zabavíte pri ich čítaní a možno aj vám bude tak trochu smutno... Ved' aj oveľa mladší zažívajú pocit, že ich detstvo sa tomu dnešnému veľmi vzdialilo, ako to píšeme v príspevku Vzťah k pohybu. Takže sme svedkami nejakého nového začiatku. Pritom stále ideme ďalej, ved' naše deti a vnuci začínajú práve tu a v takomto svete, o inom nevedia. Ich budúcnosť je v našich rukách. Sú to dobré, bezpečné ruky? Spomienkami sa môžeme potešiť, ale zostať v nich nie je možné. Kým sa naše ruky hýbu, zodpovedajú za to, čo z nich vyjde. Nech aspoň v tom našom najmenšom spoločenstve zažijú naše deti, čiže budúce generácie, istotu. Vlastne – tam sa to začína – od každého jednotlivého človeka, každej rodiny, dediny...

A. Sigetová

Odovzdávanie hasičského vozidla

12. februára 2016 večer o 20. hod. bola v našej obci vzácna návšteva. Podpredseda vlády a minister vnútra SR JUDr. Robert Kaliňák osobne doviezol našim hasičom hasičské auto. Je to špeciálne hasičské vozidlo IVECO, plne vybavené a pripravené aj na zásahy v prípade požiarov. Obec o takéto auto požiadala, ale ako bonus k autu sme dostali aj nákladný prívies s protipovodňovou výbavou.

Pána ministra čakala nastúpená hasičská jednotka DHZ Radošina, ktorej veliteľ podal ministrovi hlásenie. Spolu s ministrom prišli do Radošiny aj ďalší vzácní hostia: poslanec Národnej rady SR p. Pavol Goga, prezident Hasičského a záchranného zboru SR p. Alexander Nejedlý, generálny sekretár Dobrovoľnej požiarnej ochrany SR p. Vendelín Horváth, riaditeľ Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Nitre p. Pavol Nereča a riaditeľka ÚPSVaR Topoľčany p. Janka Krahulíková..

Starostka obce JUDr. Marta Kolková všetkých hostí privítala a odovzdala slovo p. ministrovi. V krátkom príhovore minister vyzdvihol záslužnú prácu hasičov, predstavil tiež svoj zámer, aby obce postupne vybavené takouto technikou v prípade potreby vypomohli pri drobných zásahoch. Pán dekan Ľubomír Havran našu novú techniku posvätil a potom minister vnútra, starostka obce a veliteľ DHZ auto pokrstili šampanským. Minister tiež preukázal vysoké odborné znalosti pri odovzdávaní každej súčasti vybavenia, či už špeciálneho motorového vozidla, alebo nákladného príviesu. Pre zúčastnených občanov bol nezabudnuteľným zážitkom rozhovor a fotografovanie s ministrom vnútra. Odovzdávanie tohto daru za účasti poslancov Obecného zastupiteľstva a členov dobrovoľného hasičského zboru Radošina ukončilo spoločné posedenie na Obecnom úrade v Radošine v neskorých nočných hodinách.

Foto: P. Valovič

ČO SA DEJE V RADOŠINE

Občania, pacienti, navštevujúci zdravotné stredisko v Radošine, si už všimli, že na zdravotnom stredisku prebieha čiastočná rekonštrukcia. Staré sociálne zariadenia boli nahradené nielen novým sanitárnym vybavením, ale tieto priestory boli aj novo obložené a vymaľované. Vzhľadom k nedostatočným možnostiam udržiavania hygieny na starých laviciach slúžiacich pre pacientov boli nahradené novými sedadlami, ktoré sú z hygienického hľadiska odporúčané do takýchto priestorov. Po vymaľovaní čakárni a uložení nových podláh bude zdravotné stredisko na vysokej hygienickej úrovni, ale aj pre pacientov čakajúcich v čakárňach bude tento priestor určite vyhovujúcejší a krajší. Zostáva nám len potichu dúfať, že takto vynovené priestory budú dobre slúžiť pacientom. Vzhľadom k získanej dotácii na rozšírenie materskej školy prebieha toho času verejné obstarávanie na zhotoviteľa stavby. So stavbou – prístavbou jednej miestnosti na prízemí a jednej miestnosti na poschodí budovy materskej školy a školského klubu mládeže by sa malo začať v priebehu mesiaca apríl, aby od 1. septembra 2016

nový školský rok začínali naši škôlkari vo vynovených a rozšírených priestoroch. Riaditeľ Základnej školy s materskou školou v Radošine Mgr. Fekula v spolupráci so starostkou obce pracuje na projekte kompletnej výmeny vnútorného vybavenia telocvične. V najbližšom období sa budú vymieňať okná na budove školskej jedálne a špeciálnych učebni. Takto by po dokončenej modernizácii budovy základnej školy, telocvične a materskej školy, prišiel rad aj na postupnú rekonštrukciu budovy kuchyne a jedálne a celý areál základnej školy by bol kompletne vynovený a takto mohol ešte lepšie slúžiť našim deťom.

Ako starostku obce ma na jednej strane teší, že v nových priestoroch Komunitného centra si našli svoje miesto dôchodcovia, ako aj deti s pánom dekanom a ostatnými obetavými ľuďmi na pravidelných stretnutiach, ale mrzí ma, že napriek predchádzajúcemu záujmu (aspoň slovnému) o stretávanie sa mamičiek s deťmi v materskom centre sa ešte nenašli mamičky, ktoré by túto ponuku využili. Pripravený je pre nich naozaj krásny priestor, ktorý je

vybavený novou sedačkou, ktorú sme sponzorsky dostali od firmy Ing. Emanuela Šlika - SCHLICK. Materské centrum bude postupne dopĺňať, ale samozrejme až vtedy, keď začne aj tento priestor reálne plniť svoju funkciu.

Dňa 27. januára 2016 sa v kultúrnom dome v Bzinciach uskutočnilo stretnutie občanov so starostkou obce a prednostom Obecného úradu. Občania prišli v celkom peknom počte a riešilo sa prekrytie priestoru pred Domom smútku, ako aj oprava chodníkov v Bzinciach. Starostka obce dala vypracovať vizualizácie – návrhy na prekrytie priestoru pred domom smútku, následne sa vyberie a prekonzultuje najvhodnejšie prekrytie. Podľa množstva financií, potrebných na túto akciu, sa začne s postupnou opravou chodníkov.

Čo sa týka obchodu v Bzinciach, priestory bývalého obchodu sa upravujú, bude tam položená nová podlaha a podľa prísľubu občianky Bziniec by sa obchod v Bzinciach mohol v jarných mesiacoch obnoviť.

JUDr. Marta Kolková
starostka obce

Vzťah k pohybu—iba nedávno...

Nezáleží na tom, do akej miery ste alebo nie ste fanúšikom určitého športu, aspoň okrajovo väčšina z nás vníma dianie v tejto oblasti, pretože sa nám to ponúka z každého média. Preto ste určite všetci zachytili majstrovstvá Európy v krasokorčuľovaní. Ak už nie kvôli športu samotnému, tak minimálne kvôli faktu, že sme ich hosťovali u nás, v Bratislave. U nás doma sa, nečakane, prebudil menší ošiaľ a sledovali sme šampionát ako „za starých čias“ = všetky kategórie, krátky program, voľné jazdy, zase sme vedeli mená favoritov – podľa odborníkov i tých našich vlastných, stali sa z nás profesionáli povolaní hodnotiť výkony korčuliarov, kritizovať rozhodnutia rozhodcov a protirečiť názorom komentátorov. Už síce nemám šesť rokov, nepredstavujem si, že sa v pondelok prihlásim na korčuľovanie a na ďalší raz budem ja na nejakom štadióne skákať štvoritých Lutzov, neotravujem doma, že urgentne potrebujem korčule, ale toto všetko som kedysi robila, verila som, že sa to dá a pri tejto príležitosti som si na všetko toto spomenula. Ako sme si ako deti polievali dvor za domom, aby sme mali vlastné klzisko a potom na ňom trénovali piruety. Keď sa oteplilo, atletická príprava pokračovala pouličnými turnajmi vo vybíjanej, semtam sa objavilmacher s novými bedmintonovými raketami, do ktorých sa pri každom druhom údere nezapichoval košík, takže sme trénovali, až kým sa zo šera nezačali vynárať rodičia a hnať nás domov. Časom sme presedlali na „dospeláč-

kejšie“ aktivity: bicyklovanie – mohli sme už predsa ísť za hranice dediny, alebo korčuľovanie. Mobily boli v tej dobe skôr raritné, takže keď sme sa dohodli, že sa niekde stretneme o týždeň o druhej, tak sme tam v daný deň v tomto čase aj boli a nikto nikomu nevolal, že bude meškať, alebo že nepríde, lebo sa mu nechce.

Pravdepodobne čakáte na vysvetlenie, o čo mi touto úvahou ide. Chcem sa s vami podeliť o dobrý pocit a vďačnosť, že som vyrastala v dobe, kedy sa deväťdesiat percent voľnočasových aktivít odohrávalo vonku. Keď sme si v zápale hry porozbíjali kolená, ale hrali sme ďalej a čím dlhší bol pramienok krvi stekajúci po nohe, tým väčšími hrdinami sme sa cítili byť. Keď sme spomenúť a unavení nechceli ísť domov, ani keď už bola tma a zima, a aj tak z toho nebol nikdy nikto chorý. Keď bola telesná výchova hodinou, na ktorú sme sa tešili a kde by sme sa navzájom aj pozabíjali, len aby „Áčkarí“ nevyhrali v basketbale nad „Béčkarmi“. Keď bol najžiadanejším chlapcom v triede ten, kto dal viac gólov a nie ten, ktorý prešiel viac levelov na nejakej hre v telefóne. Keď sme s kamoškami chodili nielen na všetky zápasy, ale občas ešte aj na tréningy (pokochať sa na Áčkaroch a tak reálnejšie si obzrieť dorastencov), lebo predsa futbalisti boli najviac v kurze. Keby som sa tam šla pozrieť teraz, tak by som tých chlapcov na ihrisku musela najprv hľadať, lebo z pôvodných štrnásť – päťnásť ich teraz chodí okolo päť.

Rozmýšľam, či ide o nejaký lenivostný syndróm, ktorý sa každým rokom zhoršuje, alebo či je teraz také strašne nemoderné mať vzťah k pohybu, ale za posledných niekoľko rokov som si všimla veľké

zmeny. Deťom sa strašne nechce a občas mám aj pocit, že k športu nie sú ani vedené z domu. Netvrdím, že každé dieťa musí byť malý Demitra či Ronaldo. Treba si však uvedomiť, že okrem fyzickej zdatnosti, otužilosti, svižnosti a obratnosti rozvíja športovanie u detí aj iné, pre budúci život zásadné vlastnosti. Cieľavedomosť, spolupráca v rámci tímu, sebavedomie, zdravá súťaživosť a uspokojenie zo sebarealizácie. Deti sa rodia s túžbou po pohybe, inak by nezačali ani chodiť. Možno sa vám to zdá prehnané, ale dieťa, ktoré je od malička vedené k pravidelnej pohybovej aktivite, má v budúcnosti jasnejšie ciele a podvedome sa táto ambicióznosť prenáša do všetkých oblastí života.

Chápem, je doba internetu, mobilných technológií, kto by už len túžil po lopte. Ale čím inteligentnejšie prístroje vlastnime, tým menej sme nútení rozmyšľať, pamätať si a robiť sami. Na jednej strane nám to má ušetriť čas, na druhej ho máme stále menej. Módni návrhári už dávno objavili čaro minulosti, a preto sa móda neustále opakuje. Predsa len nie všetko staré je zlé a treba to zavrhnúť. Skúsme sa obzrieť späť i v športovej oblasti. Nečudujme sa, že sa zo spoločnosti vytrácajú voľakedajšie hodnoty, keď sa deti pretekajú v tom, kto má drahší telefón, nie v tom, kto vyliezol vyššie na lane. Dajme deťom šancu zistiť, že ide o to, čo je v nich, a nie na nich. Vráťme deti na ihriská a dvory, vymeňme počítače za kopačky a bicykle, naozaj sa to oplatí. Lebo každý, kto niekedy v živote športoval alebo cvičil, vie, že pohyb, to je sloboda.

S. Bahelková

Súpis pekných chvíľ

Nový rok Divadlo Hlavina už tradične privítalo na čarovnom mieste nad Radošinou a vzápätí aj pekným činom – predstavením Súpis dravcov pre radošinských i bzinských dôchodcov, ktorí mali od nás ako darček vstup zadarmo. Napriek chladu v sále to veru neboli zmrznutí či mrzutí diváci. Naopak, bolo nám spolu fajn a možno sme takto spolu začali jednu peknú tradíciu. Ešte v ten januárový večer sa hľadisko zaplnilo aj druhýkrát a šťastní sme po štvrtej domácej repríze mohli skonštatovať, že nám to na javisku i v hľadisku opäť krásne fungovalo. Už tradične sme s radosťou prijali pozvanie na Bojnú, kde majú sympatického starostu, šikovnú vedúcu kultúrneho strediska a vnímavých divákov. Po dlhšom čase prišlo pozvanie z Hlohovca. Unikátne Empírové divadlo sa zaplnilo takmer do posledného miesta, miestna televízia zapla kameru a nakrútila o Hlavine pekný spot, no najdôležitejší bol dobrý pocit z toho, že aj v Hlohovci náš Súpis dravcov divákov oslovil a že sme v týchto skvostných priestoroch vítaní aj nabudúce. V predvečer sviatku sv. Valentína sme odohrali jeden z vrcholov našej sezóny, na ktorý sa vždy veľmi tešíme – reprízu v piešťanskom Dome umenia. Potešilo nás takmer 600 divákov, prekvapenie v podobe skvelého pohostenia od našich priaznivcov, no najmä reakcie

a po predstavení aj krátke recenzie inteligentných piešťanských divákov. Zaľúbiť sa do divadla aj kvôli takýmto pekným chvíľam veru stojí za to. Aj miestne noviny o nás pekne napísali. Radosť nám robí aj náš dorast. Hlavina junior potešila divákov Snehovou kráľovnou v Behynciach, zahrála pre deti radošinskej i šalgovskej školy. Stihli sme aj februárovú lyžovačku vo Valčianskej doline a kúpanie v Turčian-

skych Tepliciach a teraz sa tešíme na ďalšie jarné reprízy a dúfame, že aj ďalšie záznamy do súpisu našich pekných chvíľ...

Mária Escherová

Historická fotografia Hlaviny, tu sa odohrávala veľká časť destva radošinských detí. Foto: L.. Banák, archív S. Antalíka

Šišky, fánky

Keď som pred mnohými rokmi po prvýkrát uviedla do života fašiangovú šišku, nenapadlo ma, že aj po trinástich rokoch budem vítať hostí na tejto milej akcii. Trochu v užšom kruhu sme sa zišli členky Únie žien a pustili sa do roboty. Múka sa mihala a my sme len pozerali, koľko máme ešte materiálu, kvasníc, smotán a čo by sme z toho mohli zamiesiť. Vyskúšali sme nové recepty, ale tiež staršie, overe-

né. Ľudí sa zišlo neúrekom, šišky sa míňali, k dobrej nálade hrala skupina Kent. Tí vytrvalí, čo vydržali až do konca, si aj zatancovali. Bolo dobre a chutne. Veríme, že sa pri takýchto pekných akciách budeme stretávať ešte veľa rokov.

G. Bahelková

Foto: archív Únie žien

Foto zľava: G. Krajčírová, M. Prachárová, M. Vlasáková, G. Bahelková, J. Masrňová, V. Kršková, K. Krajčírová, S. Bahelková.

Štrúdle

Aj vám sa zbiehajú slinky pri pomyslení na štrúdle? Pamätáte si na štrúdle svojich mám, starých mám? Ja si na štrúdle mojej mamy pamätám veľmi dobre, veď pred dvomi rokmi sme ich ešte spoločne robili. Na stole obrovský biely obruš visiaci na každej strane asi 40 cm a mama ľahala cesto a štrúdlá visela na každu stranu. Ja som pridriavala obruš rovnobežne so stolom, aby sa cesto neroztrhlo, lebo bolo jemné ako pavučinka. Potom sme ich naplnili makom, jablkami, čerešňami, dobre pomastili bravčovou masťou a dali piecť. Boli také veľké, že na plech sa zmestili najviac dve aj tie boli zatočené. Brat ich volal cisterny, také boli veľké. Dnes už málokto robí takéto štrúdle, možno pre nedostatok času, pohodlie, možno nie sme také zručné. V dnešnom čísle našich novín vám ponúkam tri recepty na štrúdle. Mám ich všetky vyskúšané, sú výborné a je len na vás vybrať si z ponuky a urobiť radosť blízkym.

G. Bahelková

Štrúdl'a od Elišky

Eliška je riaditeľka ZŠ vo Velkom Ořehove, výborná kuchárka.
1 Hera, 40 dkg hladkej múky, 2 žltky, 6 PL mlieka, 2 PL octu, štipka soli
Prísady zmiešame, vygúľame na hladké cesto, zložíme, dáme do mikroténového vrečka do chladničky na noc odpočívať.
Jablková náplň: Nastrúhame väčší počet jabĺk, zmiešame s 3 škoricovými cukrami, môžeme dať i trochu škoric a vanilkový cukor. Podľa chuti môžeme pridať hrst mletých alebo nasekaných orechov, mandlí. Všetko podľa chuti a fantázie. Na druhý deň rozdelíme cesto na 6 rovnakých častí.
Každú časť na pomúčenej doske vygúľame do tvaru obdĺžnika, posypeme mletými orechmi alebo strúhankou, potrieme jablkovou náplňou, podľa chuti pridáme sekané orechy a stočíme alebo preložíme dlhšie pozdĺžne strany cez seba, aby jablká nevytekali. Opatrne preniesieme na plech, na ktorom je papier na pečenie. Potrieme rozšľahaným vajcom a dáme do ružova piecť.

Štrúdl'a od Boženy Grežovej

40 dkg hladkej múky, 1 a ½ dcl studenej vody, 1 dcl oleja, 1 vajíčko, štipka soli. Prísady zmiešame a urobíme 4 bochníky, ktoré necháme odpočívať hodinku alebo pokým si pripravíme prísady (mak, orechy, strúhanka). Cesto vyvaľkáme na tenko, bude veľké, je vhodné vaľkať na obruse. Dobre pomastiť, aby boli chrumkavé a piecť.

Štrúdl'a od Alenky Špankovej

350 g hladkej múky, 150 g Palmarin, 1 vajce, ½ KL prášku do pečiva, štipka soli, 1 a ½ dcl mlieka.
Z prísad vypracujeme cesto, rozdelíme na tri časti a vygúľame. Plníme rôznymi plnkami. Cesto sa veľmi dobre guľa, štrúdle sú dosť veľké.

ZO ŽIVOTA NAŠEJ ŠKOLY

Zima nie a nie prísť, každý deň prší, fúka, na tento čas vysoké teploty, to je čas ako stvorený na množenie bacilov a vírusov. Hoci v Nitrianskom kraji i okrese Topoľčany boli niektoré školy zatvorené, tú našu chrípka obišla a nezaznamenali sme ani zvýšený počet chorých detí. Polročný výpis vysvedčení priniesol mnohým žiakom radosť na tvári. Dvaja žiaci však neprospešli z niektorých predmetov, bola udelená jedna znížená známka zo správania na stupeň dva a niekoľko riaditeľských pokarhaní. Koncom januára sa žiaci siedmeho ročníka, doplnení pár ôsmakmi a deviatkami, spolu 26 detí, zúčastnili na lyžiarskom výcviku na Donovaloch. Každé dieťa dostalo príspevok 150 eur od štátu na lyžiarsky výcvik. Prispela aj rada školy. Táto suma pokryla všetky výdavky pre žiakov, rodičia prispeli len vreckovým podľa svojho uváženia. Snehové podmienky boli zo začiatku dobré, neskôr sa zhoršili, sneh bol mokrý a púšťal sa, ale všetci sa naučili lyžovať. Každý deň chodili lyžiari 90 minút povinne na vychádzky, na ktorých súťažili v stavaní najväčšieho snehuliaka, guľovali sa. Po úspešnom zvládnutí státia a spúšťania sa na lyžiach sa boli niektorí lyžovať na Novej holi. To je kopec pre odvážnych a dobrých lyžiarov. Okrem lyžovania sa niektorí učili snowboardovať. O lekársku starostlivosť sa bezplatne starala naša obvodná lekárka MUDr. Lepeyová. Škola po odsúhlasení príspevku radou školy v minulých rokoch zakúpila lyže pre 10 žiakov. V tomto roku sa vyhovel všetkým, ktorí nemali výstroj. Postupne sa budú zakupovať ďalšie lyže, aby sa v budúcnosti pokryli všetky požiadavky detí.

Ďalším významným podujatím bol karneval. Tento rok nás trochu sklamal menší počet masiek, najmä starších žiakov, chý-

bala nám aj spoločná maska deviatkov. To nás však neodradilo, pripravili sme všetko, aby nálada a zážitky zostali pre všetkých dlho v pamäti. Porota tradične zložená z učiteľov, rodičov a žiakov vybrala naj- masky, ale odmenené boli všetky. DJ hral úžasne, všetkým sa páčilo, žiaci sa dobre zabavili. Veľké ďakujem patrí našim vďačným sponzorom: OÚ Radošina, Pivnica Radošina, MUDr. Lepeyová, MUDr. Mancová, MUDr. Hertelová, MUDr. Dudová, Lekárňu Arnika, Ing. D. Gál - KOVO, M. Lanfer, J. Šíro, M. Gálik, JUDr. Ábel, Ing. B. Bartošek, A. Grman, Mäsiarstvo – Božík Vozokany, Mgr. M. Siget, Z. Cingelová, A. Bečková, Reštaurácia Klevner, Pizzeria Fratelli, Univerzál, Rozličný tovar, Drogeria Teta, Ematech, M. Mihalíková, O. Kučera – Wircom.

Keďže sme zapojení do projektu, usporiadali sme v škole projektový deň. Žiaci druhého stupňa pripravili pre mladších žiakov prezentácie o krajinách, s ktorými sme v projekte, pripravili tajničky, kvízy, omaľovánky, makety historických pamiatok a iné zaujímavosti. Mladší žiaci sa pochválili peknými obrázkami s historickými vozidlami, zo stavebníc postavili rôzne dávne dopravné prostriedky, tiež ich priniesli z domu a urobili v triedach výstavu. Deň mal u všetkých úspech a rozchádzali sme sa s ďalším obohatením o dopravu. Žiaci ročníkov 1. – 8. si v rámci projektu vymenili viacero listov a mnohí v dopisovaní našli čaro. Po týždennom oddychu počas jarných prázdnin sme nastúpili do školy, čakali nás ďalšie úlohy a povinnosti. V triedach prebehli súťaže v prednese poézie a prózy, v obvodných a okresných kolách máme pekné umiestnenia.

K čítaniu vedíme žiakov od nástupu do školy. Čo všetko nám dáva čítanie? Ak

čítame, cestujeme svetom fantázie, precvičujeme si hlavu, spoznávame život z každej stránky, udržujeme hlavu v kondícii, navodzujeme si dobrú náladu, prežívame románieky a dobrodružstvá a veľa iného. Napriek týmto pozitívam nie veľa žiakov siaha po knihe. Ustavičným motivovaním a dokupovaním nových a zaujímavých titulov do školskej knižnice určite k čítaniu priťahujeme viac detí. Čas neúprosne letí, jar klope na dvere, prehupli sme sa do tretej štvrtiny školského roka. Len poctivá práca prinesie vytúžené ovocie. Tak príjemnú oberačku všetkým žiakom.

G. Bahelková

Foto: archív školy

Spomienky na lyžovačku

Niektorí sme už vedeli, čo nás čaká, niektorí boli na lyžiarskom prvýkrát, ale aj tak sme v nedeľu všetci netrpezlivo odpočítavali minúty do odchodu autobusu. Nastúpili sme, dvere sa zavreli a všetci v dobrej nálade sme vycestovali - smer Donovaly. Po zastavení autobusu sme sa rýchlo snažili nájsť svoj kufor, aby sme sa

mohli ubytovať. Ubytovanie nebolo najluxusnejšie, a ak aj mal niekto izbu krajšiu, bola v nej obrovská zima. Ráno 6:00 budíček, raňajky a konečne sme vyrazili na svah. Poniektorí na lyžiach ešte nestáli, ale preto sa vôbec nemuseli obávať, my lyžiari sme im pomohli obuť lyžiarky, zapnúť lyže a postaviť sa. Keď sme boli všetci nachystaní, učiteľ nás rozdelil na viac skupín (lyžujúcich a nelyžujúcich) a mohlo sa lyžovať. Takto to pokračovalo

celý týždeň. V stredu boli lepší lyžiari na Novej holi a vo štvrtok sa mohli tí, čo mali snowboard, naučiť alebo zdokonaľiť v snowboardovaní. Vo štvrtok poobede sa sneh už pomaly začínal topiť, a preto tí, ktorí sa už lyžovať nechceli, sa išli pozvoť lanovkou. Ak niekto neposlúchal, dostal trest: drepy, kliky, kačáky alebo spoznaj svoju izbu. Všetci sa už tešíme na budúci rok.

Ch. Močková

Domček, ktorý kašľal

Po skončení vianočných prázdnin sme sa zúčastnili s deťmi na bábkovom divadielku **Domček, ktorý kašľal**. Deti mali možnosť vidieť prácu s bábkami, hru svetiel a hudby. Rozprávku predviedlo detské divadlo Dúha z Nových Zámkov. Výchovné poučenie z rozprávkového príbehu bolo o trepezlivosti a kamarátsťve.

Text a foto: G. Cviková

Akčný týždeň

Pre deti je vždy zážitok, keď im v MŠ rozprávajú chlapi. V tomto týždni sa pred nich postavili poľovníci z Radošiny a mestskí policajti z Piešťan. Zaujímavé rozprávanie deti vnímali so záujmom, boli aktívne zapojené do rozprávania a aktívnejšie boli aj odmenené. Prakticky si deti mohli pozrieť preparované zvieratá a utvrdiť vedomosti o starostlivosti o zvieratá v zimnom období. Zaujímavé bolo rozprávanie mestských policajtov a praktická manipulácia s pomôckami, ktoré používajú, deti veľmi zaujala a vyskúšať si sedieť v policajnom aute – to bolo.

NÁŠ ROZHOVOR

Láska k zvieratám

V dnešnom rozhovore sa vám prihovori pán Jozef Kučera (Školská ulica), ktorý spolu so svojím bratom Štefanom Kučerom (Piešťanská ulica) celý život prechovával lásku k zvieratám.

Z akej rodiny pochádzate?

Pochádzame z gazdovskej rodiny. Domáce zvieratá choval už náš deda a otec. Doma (dnes tam býva brat Štefan), sme mali dva kone, kravy, ovce, hydinu, kačice, husi, kurence. Mali sme dvanásť hektárov rolí, na ktorých sme si dopestovali všetko potrebné, obilie a plodiny, ktorými sme krmili zvieratá. V rokoch môjho detstva, po roku 1948, sme museli povinne odovzdávať tzv. kontingent, časť z dopestovaného a dochovaného. Tak to bežne bývalo u všetkých, ktorí niečo pestovali a chovali.

Čo všetko ste ako malý chlapec a neskôr mládenec museli robiť?

Od malička sme s bratom mali radi zvieratá. Staráť sa o ne a pomáhať rodičom bola pre nás zábava, všetko sme robili s radosťou. Po učňovských rokoch, som vyučený murár, som sa zamestnal, ale prácu so zvieratami som aj naďalej robil. Otec hospodáril a my sme pomáhali. Pomáhali sme pri žatve, keď sa kosilo obilie, kosili sme d'atelinu, neskôr sme si prácu uľahčili použitím kosačky. V roku 1959, keď sa v Radošine založilo družstvo, otec musel odovzdať všetko do družstva - polia, obilie, zvieratá. Krátko po tejto udalosti som sa vrátil z vojny. Otec už negazdovoľ, ale robil v družstve. Doma sa chovalo pár kusov zvierat len pre vlastnú potrebu. V tom čase som sa oženil, mojou manželkou sa stala Terka, ktorá tiež pochádzala z gazdovskej rodiny, doma chovali takmer všetko, takže sme si rozumeli po každej stránke. Spoločne sme pracovali v záhrade, krmili a starali sa o zvieratá.

Ako to pokračovalo?

Bratovi bolo dosť ľúto, že už nemáme toľko zvierat, a tak keď po roku 1989 bola príležitosť dostať späť to, čo sme kedysi vložili do družstva, rozhodol sa vziať si asi šesť hektárov a začal opäť hospodáriť, pestovať a chovať. Ja som sa stal a stále som jeho spoločník, takmer všetko robíme spolu. Choval vždy dva kone, len raz mal tri, prvý sa volal Karik, bol to žrebec. Neskôr dostal tetanus, posiel v nemocnici v Trnave. Brat vždy choval len ťažné kone, iba raz mal aj jazdeckého koňa, volal sa Noel, ale neskôr ho predal. Každý koň mal meno (aj po rokoch si mená koní pamätajú). Kone sme kupovali na Morave. Vždy sa nám kúpa vydarila, iba raz sme kúpili kobyľu, Mica sme ju nazvali, nechcela ťahať. Okrem koní choval brat tri kravy, na dobré domáce mlieko chodilo veľa ľudí.

Čo chováte dnes?

Doma máme sliepky, zajace, všetko pre vlastnú potrebu. Brat má jedného koňa

Sáru, má devätnásť rokov, to je u koňa stredný vek. Kôň sa dožíva okolo tridsať rokov. Obaja, ja aj brat, máme vnukov, ale žiaden nemá zatiaľ záujem hospodáriť, nevidia v tom budúcnosť. Jeden bratov vnuk sa zaujíma o stroje, spolu s otcom ich opravuje a rozumie im. Z poľnohospodárskych strojov máme sejačku, s ktorou sme pred pár rokmi pomáhali v kaštieľi, zachovali traktor a rezačky, ktoré sú prerobené na elektrické, aby nám uľahčili robotu. Ja som len raz v živote mal psa, brat mal psov často, aj viac naraz. Choval veľkého vlčiaka - pre radosť, aj na stráženie.

V čom spočíva starostlivosť o kone?

Kôň je čistotné zviera. Čistíme ho kefou podľa potreby, ale aspoň raz za deň. Najčastejšie ho ráno dobre vykartáčujeme. Ak zmokne, treba ho vyšúchať do sucha slamou. Zlatým klincom starostlivosti je vyčesať hrivu česákom. Kopytá dávame strúhať dvakrát ročne, túto činnosť robí kováč. Koňa sme mali len raz podkúteho, ale sa plašil. Asi sa bál svojho buchtu kopytami. Nevýhodou nepodkútia bolo, že v zime, keď sme s koňom vyšli von, sa mu šmýkalo.

Pred niekoľkými rokmi som sa aj ja vozila na povozoch, ktoré ťahali Vaše kone, a to viackrát, keď sme robili v obci Mikuláša. Bolo to krásne, keď bol sneh, zapriahli ste sane, keď nie, tak voz. Spomínate si na tieto časy?

Samozrejme, že si spomínam. Robiť radosť deťom bola pre nás vždy milá povinnosť. Volávali nás aj do susedných obcí - Bzince, Ardanovce, Šalgovce. Na voze alebo saniah sedel Mikuláš, anjel a čert. Predtým sme pekne vyzdobili voz a vozili sa po dedine. Zvonili roľníčky, deti vybiehali a dostávali sladkosti. To boli veľmi pekné chvíle, radi na ne spomíname.

(Pri tejto príležitosti som si aj ja spomenula na jednu príhodu. Bola poľadovica. Šli sme hore ku kostolu a veľmi sa šmýkalo, kone nie a nie utiahnuť. Rozhodli sme sa, že všetky tri zídeme z voza, nech kone vyjdú k Stavebninám a tam nás počkajú. Prvý zišiel Mikuláš, ale vtom sa kone rozbehli aj s anjelom a čertom. Mikuláš kričal a utekal za vozom, anjel s čertom padli do voza, lebo stáli, že budú z neho schádzať. Mikuláš sa po dlhej ceste v ťažkom odeve došmýkal po Stavebniny, kde ho voz s osadenstvom čakal. A pokračovali sme v jazde.)

Podľať sa s nami o nejaký príbeh.

Pred niekoľkými rokmi, možno je to už zo desať rokov, na Štedrý deň mi brat volal, či by sme išli na chvíľu prevetrať kone. Ženy doma pripravovali večeru a nám sa zdalo byť do večere veľmi dlho, tak sme sa rozhodli, že urobíme radosť aj sebe aj koňom. Zapriahli sme voz a vydali sme sa na cestu. Išli sme cez Hliník smerom k družstevnému vinohradu a cez les. Vozili sme sa už dosť dlho, až sa nám to zdalo byť čudné. Miesta, ktorými sme prechádzali, nám neboli známe, ale stále sme išli

ďalej. Zrazu sme sa ocitli pri Havrane na chotárskej ceste. Domov sme sa vrátili až o pol šiestej rovno k štedrovečernému stolu. Rodina sa obávala, čo je s nami, aby sme neochoreli. Nie, nebolo nám nič, lebo zvnútra nás ohrieval lampáš (pálenku), bez ktorého sme sa na cestu nikdy nevydali. Máme veľa zážitkov, aj humorných, všetky sa vždy dobre skončili. Napríklad si spomínam, ako sme raz išli na koňoch na Ďurka, vzal som vtedy aj dcéru Alenku. Po príchode na lúku sme nechceli, aby kone zostali stáť, tak sme ich vodili do kruhu. Všetci, ktorí tam boli, si mysleli, že ponúkame jazdy deťom. Začali nám vykladať deti do sedla a my sme ich vozili, stále do kruhu. Núkali nám peniaze, ale nám to robilo radosť, že potešíme toľko detí. A keďže do hory na výlet ide málokto bez domáceho lieku, aspoň nás za ochotu počastovali. Domov sme sa vracali po hlavnej ceste so spevom. Mám aj jeden nepríjemný zážitok. Keď som raz bránil záhradu, kone zapreli do nejakého dreva, ktoré zaprašťalo a toho sa zľakli. Rozbehli sa po záhrade a možno by sa to bolo skončilo zle, nebyť toho, že bránami zapreli o betón na skleníku a na veľké šťastie práve v tej chvíli prišiel aj brat a išiel im oproti. Zaseknuté kone chytil a ony sa upokojili.

Aj dnes vás vidíme na voze, chodíte koníka prevetrať?

S bratom sa stretávame každý deň. Navzájom si pomáhame zapriahnuť, na jedného je to ťažké, a ideme sa povozit. Vždy len spolu. Brat má sane a originálnu vlečku za koňa, ale najčastejšie využívame špeciálnu káru s tromi kolesami, lebo má už len jedného koňa. Kôň by utiahol aj vlečku, ale stačí kára. Nikdy sa nám nestal úraz, ani koňom. V minulosti, keď sa chovu koní venovalo v obci viac gazdov, sme sa spolu stretávali a vymieňali si skúsenosti. Dnes je brat jediný v obci, čo vlastný koňa. Snáď sa to niekomu zapáči a bude nás viac.

Za rozhovor ďakuje G. Bahelková

Foto: J. Kučera

Štefan Kučera s bratom Jozefom v júni 2013. Teraz majú už len jedného koňa.

Čo nové v klube dôchodcov

Klub dôchodcov patrí medzi niekoľko málo dobre fungujúcich organizácií v obci. Týždenne sa stretávajú jeho členovia na spoločných posedeniach. Starší majú iné predstavy o živote ako mladí, preto ich zdieľanie s tými, ktorí sú na tom podobne, je vzájomným potešením a povzbudením. Už vypitú kávu alebo čaj s inými dobre padne. Okrem bežného stretávania sa pripravuje klub pre svojich členov rôzne podujatia. Pred Vianocami to bolo spoločné pečenie medovníčkov a ich zdobenie, vianočné posedenie, cez leto to býva spoločný výlet, obľúbené sú spoločné návštevy kúpalísk a klub si prizýva tiež rôznych zaujímavých hostí, od ktorých sa možno niečo naučiť. Tak tomu bolo aj 18. februára. Hostom dôchodcov bola žena, ktorá píše poéziu, poetka Jozefína Hrkotová-Hladká. A hoci poézia nepatrí práve k obľúbenej literatúre dôchodcov, dokonca ani mladých, vytvorila sa pekná atmo-

sféra porozumenia medzi autorkou a jej poslucháčmi. Pani Hrkotová-Hladká píše básne o živote, zamýšľa sa nad rôznymi vlastnosťami ľudí a v tom našla s dôchodcami spoločnú reč. Čítala svoje verše a potom o nich s prítomnými debatovala. Už názvy básní oslovili mnohých: Dôležitosť, Nenásytosť, Túžby, Pretváрка, Faloš, Dôvera, Pýcha, Rozum, Hľadanie, Nádej a pod. S týmito vlastnosťami má každý bohaté skúsenosti, preto nebol problém o nich hovoriť a knihy básní si niekoľkí dôchodcovia kúpili. S autorkou mala prísť psychologička a hovoriť o medziľudských a partnerských vzťahoch, čo mohlo byť veľmi zaujímavé, ale pre chorobu sa musela ospravedlniť. Dôchodcovia chystajú výročnú schôdzu 10. marca. Pre tých, ktorí by mali záujem pridať sa, prinesieme správu o tom, aké majú plány na ďalší rok.

-st-

Foto: A. Sigetová

Pod'akovanie

Úprimne ďakujeme všetkým príbuzným, susedom a známym, ktorí odprevadili na poslednej ceste našu milovanú mamičku, babičku a prababičku, pani Emíliu Kovačikovou, ktorá nás opustila 7.12.2016 vo veku 80 rokov. Všetkým ďakujeme za prejavenu sústrasť a kvetinové dary.

Úprimne ďakujeme vdp. Havranovi a speváckemu zboru za dôstojnú rozlúčku. Pán Boh zaplať!

S láskou a úctou manžel a deti s rodinami.

Pod'akovanie

Ďakujeme všetkým občanom, ktorí sa prišli 25. februára rozlúčiť s našou drahou mamičkou, babičkou a prababičkou Vlastou Kolkovou. Osobitne ďakujeme vdp. Havranovi a speváckam za dôstojný pohrebný obrad a všetkým za kvetinové dary.

Syn Otto s rodinou

Spoločenská rubrika DECEMBER-JANUÁR

Narodili sa

Alexandra Hodulová
Ema Michalíková
Natália Kaffková
Matias Močko
Sofia Dechetová

Manželstvo uzavreli

Michaela Magulová a Juraj Piršel

Okrúhle životné jubileá

50

Ján Krištof
Ing. Zuzana Bednáriková
Zuzana Kršková

60

Ing. Vladimír Valo
Anna Hauptvogelová
Ing. Andrea Kaplárová
Vladimír Kollár
Božena Bíliková
Juraj Moravec

70

Viliam Gálik
Mária Stískalová

Pekného veku sa dožili

František Krška—75 rokov
Július Vičan—75 rokov
Margita Mandúchová—75 rokov
Štefan Kučera—75 rokov
Emília Rojková—80 rokov
Štefan Baranovský—82 rokov
Zuzana Božiková—82 rokov
František Slávik—82 rokov
Alfonz Oravec—86 rokov
Veronika Maďová—87 rokov
Irena Hubinská—87 rokov
Mária Helbichová—91 rokov

Všetkým Vám prajeme veľa zdravia do ďalších rokov!

† OPUSTILI NÁS

Emília Kovačiková—80-ročná
Marta Bartošeková—79-ročná
Jozef Hrašna—54-ročný
Miroslav Nemec—71-ročný

Spomíname!

FAŠIANGY V MOJOM DETSTVE

Spomienky Pavla Brigana

Cez zimné prázdniny, ktoré neboli až tak dlhé ako teraz, sme sa väčšinou sánkovali na sánkach, kastroloch,... na Hlavinskom brehu - aj s nadskokom, čo bolo o dušu najmä na korčuľiach pripevnených na doske. Najlepšia sanica bola od kaštieľa až po križovatku (pokiaľ neposypali cestári cestu, lebo štátna cesta išla z Topolčian do Piešťan cez dedinu okolo kostola a pri kaštieli bola horná zastávka). Po Vianociach nastalo obdobie svadieb a zabíjačiek. Keď prišla svadba z Behyniec alebo Bziniec, tak okolo kostola bolo aj tridsať - štyridsať saní s kočišmi, ktorí vytiahli najkrajšie ozdoby na kone a bič. Svadby boli veľké - aj sto päťdesiat ľudí. Svadba sa hodnotila podľa počtu párov mladých - zvyčajne dvadsať až tridsať párov. Svadobná hostina sa od bavovala v dome nevesty aj ženicha, ak boli obaja z jednej dediny, ak nie, tak len v dome nevesty. Tá zaujímavejšia časť - veselica, sa konala večer od siedmej v „kulturáku“ so živou hudbou - tá zábava sa volala hospoda. Tam si zatancovali aj tí, čo neboli pozvaní na svadbu, tu chodili gratulovať mladomanželom. Babky, ktoré prišli obzrieť svadobčanov, párlili mladých, kto by sa ku komu hodil. Niekedy sa šikovanie aj podarilo a dostali odmenu (tie šikovacky). So svadbou sa mi vždy vynorí náš pes. Vždy, keď počul výskot svadobčanov pri „hornom Andelovi“, tryskom prebehol, ba priam preletel dedinou a už aj obskakoval sane alebo koče. Predváždal sa všakovakými kúskami a keďže sa to rozjareným svadobčanom páčilo, hádzali po ňom koláče. Ani jeden nenechal dopadnúť na zem, v letku ich chytil a celé hltať. Lež prišli po kostol, bol nažratý do prasknutia. Preto sme ho aj volali Špekulo.

Zabíjačky - zabíjalo sa väčšinou načierno - bez povolenia, to bola katastrofa v kuchyni. Deti posielali po rodine, aby nevedeli, čo sa v dome deje, veď sa robilo tajne, len tá voda, čo vytekala na ulicu, sa menila na ružový ľad a bolo po tajnosti. Nám ako deťom sa taký ľad páčil, vždy som ho obdivoval a čo bolo jeho príčinou, som zistil až neskôr. V zime vždy mrzlo, a tak aj všetky dobroty dlhšie vydržali. Mäso sa údilo, hlavne šunky, potom slanina, klobásky, tlačienka. Pečené mäso sa zalievalo do masti do kameninových hrncov a odkladalo sa na jarne roboty. Čerstvé mäso sa skladovalo nad vodou v studniach, kde bolo chladnejšie.

V každej domácnosti sa chovali husi. My sme chovali vždy dve husi a gunára. Cez zimu boli celý deň na Hlavine. Mama ich tam ráno nakrmené zahňala, na obed im zanesla v miske zrno a suchý nakrájaný chleba, aby sa nažrali, a boli tam až dokiaľ sa nezačalo stmievať. Tak boli naučené, že išli samé domov a na obed stačilo zavolať „Na moja!“ Každá hus poznala svoju gazdinú. Koncom januára už začali niesť vaj-

cia. Mama vajce vždy zobrala a „ingustovou“ tužkou napísala poradie, v akom bolo vajce znesené. Keď zniesla na Mateja, nepísala číslo, ale „M“, lebo tie húsenice vraj občas mali chybu (volali sme ho „matejča“). Keď sa hus rozsedala, mama jej podložila vajcia, vždy nepárny počet, a asi po dvoch týždňoch sme ich cez sviečku alebo lampu presvecovali, koľko je „zárodov“. Ak bol zárodok vo vajci, bolo vajce tmavé, len na vrchu bolo biele okolo blany. Celkom čisté vajcia mama vyradovála, aby ich hus nemusela zbytočne ohrievať. Vajcia, ktoré neboli dostatočne tmavé, poznačila, to bol buď „záprtek“ alebo sa vylihli neskôr. Pred liahnutím sa dávali vajcia do teplej vody a keď tam bolo živé húsa, tak vajcia vo vode sa hýbali, tesne pred vyliahnutím aj pišťali. Ako deti sme sa tomu ohromne tešili. To bolo naše video.

V závere fašiangov, poslednú nedeľu pred Popolcovou stredou, chodili „fašiangovníci“ fašiangovať z domu do domu a pozývali na muziku. Po dedine chodili dve skupiny muzikantov s mládenkami a vykrúcali dievčence aj gazdiné. Do každého domu išli s jednou pesničkou - Fašiangy, Turíce ... a v dome zahrli na želanie. Za tanec dostali peniaze aj vajcia (tie dávali do „šečky“ v koši), občas aj slaninu či klobásku a, samozrejme, vždy sa počastovali tanečníci aj muzikanti štamperlíkom páleného. Najhoršie to bolo už pri konci, lebo muzikanti nestačili s dychom a mládenci s tancom. Večer sa na muzike nevyberalo vstupné. Z vajec sa robila praženica (pokiaľ to vajcia prežili) so slaninkou a klobásou pre muzikantov. Na fašiangy bola zábava od piatka až do utorka do desiatej hodiny večer. Vtedy dal pán dekan vyzvoniť, fašiangy sa skončili a všetci sa v tichosti rozišli domov. V pôste neboli žiadne zábavy, varili sa jednoduché jedlá bez masti. Prísnejšie sme sa vtedy postili aj dvakrát do týždňa.

Pred Veľkou nocou, keď bolo slnko, mama často otvárala okná, vynášala von duchny, slamníky, vymazala nálep, líčila, niekedy aj celú kuchyňu. Kuchyňu líčila na bledomodro, do vápna pridávala svetlicu, ktorá sa pridávala vo veľmi malom množstve aj do pláchania košiel, aby boli „svetlejšie“. Plachty chodila pláchať na Hlavinu aj s „gýblami“ a piestom. Piest sa používal na búchanie bielizne pri pláchaní najmä plachiet, lebo boli konopné a ťažko sa pláchali a žmýkali a búchaním na mokré prádlo na doske vychádzali mydliny aj voda.

Od Zeleného štvrtku sa nerobilo nič ťažké, a najmä nie vonku a v záhrade. Tradovalo sa, že zavčasu ráno vo štvrtok sa mali dievčence umývať na potoku, aby mali červené líca a česať sa pod vrúbou, aby mali pekné vlasy. Či to sestra dodržiavala, si už nespomínam, len viem, že mi vždy závidela kučeravé vlasy. Večer sa na začiatku omše „uväzovali“ zvony, tak ako aj teraz. Ako deťom nám hovorievali, že

odleteli do Ríma. Až do Vzkriesenia sa používali rapkáče. Tie vyzerali ako tragače, na kolesách boli vyrezané zuby, o ktoré sa plieskali tenké latky a vydávali rapkavý zvuk. Rapkalo sa na obed a pred omšami. To bola robota pre chlapčiskov - bežcov. Rapkáče boli tri, aby sa mohlo rapkať v celej dedine. S rapkáčmi utekali viacerí ako štafeta. Jeden rapkal a ostatní bežali vedľa neho a postupne sa menili.

Na Bielu sobotu nás mama vyobliekala do nového - matrózky a biele pančuchy, nové topánky, lebo sme išli, ako sa hovorilo v Radošine, „Pánbička božkať“. Niekedy sa to aj zle skončilo, lebo lež nás mama trochu poobliekala, tak jeden z nás pochodil za chlievmi a bolo zle-nedobre, ak sa nám noha šmykla a skončili sme v Odniesli si to pančuchy aj topánky. V kostole bolo ticho, každý sa šúchal po kolenách až po Boží hrob. Boží hrob strážili dvaja hasiči vyobliekaní v slávnostných uniformách, v starodávnych prilbách a so sekerkou za pásom. Každý stál na jednej strane bez pohnutia hodinu. Veľmi sa mi páčila výmena stráže, to bol slávnostný obrad. Okrem hasičov pri spovednici kľáčali na jednom kľakadle dievčence, na druhom chlapci, tiež hodinu. Celú sobotu chodili húfy ľudí do kostola k hrobu na poklonu. „Skríšení“ sa začínalo až potme, aj o deviatej večer. Keď sa začalo zvoniť na zvonoch (zvony sa rozviazali), tak tí, čo zostali doma, mali triasť stromy v záhrade, aby mali bohatú úrodu. Postili sme sa od piatku až do soboty večera. Po omši sme jedli babu z údeného mäsa, obyčajný zemiakový šalát, varenú klobásku, vajíčka. Jedlo mama posvätila, škrupiny z vajec sme nesmeli len tak vyhodiť, sypali sme ich do cibule, pod zeleninu, aby sa po nich nestúpalo. Zákusky sme pekávali málo, keď - tak mačacie oči (linecké) a oddychové (sadlovníky), potom kysnuté koláče a oškarkové pagáče.

Pondelok patrilo viac chlapcom ako dievčencom. Kúpili nám voňavky (lietadielka, autíčka, trpaslíkov - to boli tvarované fľaštičky s voňavkou) a chodili sme polievať po hornom konci po susedách. Dostali sme varené maľované vajce, sem tam u rodiny aj malý peniaz. ■

Pavol Brigana ako futbalista kvočiaci vpravo

ČO NOVÉ V ŠK RADOŠINA

Zimná príprava

A-mužstvo

Naši dospelí absolvovali zimnú prípravu v domácich podmienkach. Príprava začala 19. januára. Trénovalo sa väčšinou na umelej trávě, zopár tréningov bolo aj v telocvični, a to 2-krát do týždňa + sobota prípravný zápas.

Rozpis prípravných zápasov:

Umelá tráva, Piešťany

30.1. ŠK Radošina - OFK Kľačany 2:1

6.2. ŠK Radošina - FK Slovan Hlohovec 0:2

Umelá tráva, Nové Mesto nad Váhom

13.2. ŠK Radošina - Kočovce FC 1959 7:3

Umelá tráva, Piešťany

20.2. ŠK Radošina - MTK Leopoldov 3:4

28.2. ŠK Radošina - FK Šulekovo 3:2

Počas zimy pracujeme aj na posilnení mužstva, a to o hráčov Peter Bartošek, Bohuš Varga, Ján Beňovič.

Legionársky chlebiček ide vyskúšať Dominik Jankovič, ktorý prestúpil do Rakúska do tímu SV Ziersdorf, prajeme mu veľa futbalových úspechov.

Dorast

Naši dorastenci taktiež absolvovali zimnú prípravu v domácich podmienkach. Prípravu začali 30. januára.

Ako prípravu si vybrali halový turnaj v Topoľčanoch za účasti okresných a aj piatoligových mužstiev:

Prašice, Solčany, Urmince, Veľké Bedzany, Jacovce, Tovarníky, Krušovce, Radošina.

Zo skupiny postúpili z 2. miesta a nešťastne prehrali v semifinále na penalty.

Súboj o 3.miesto prebiehal takto:

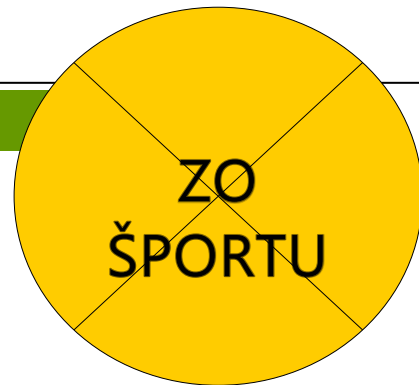
Urmince sa v zápase rýchlo ujali vedenia 2:0, Radošina ale kontrovala gólom na 2:1. Urmince opäť odskočili na dvojgólový rozdiel 3:1, aby Radošina opäť znížila – 3:2. V závere Urmince strelili po peknej akcii gól na 4:2, no Radošina 35 sekúnd pred koncom opäť stiahla náskok súpera na rozdiel gólu – 4:3. Viac gólov však v stretnutí už nepadlo, a tak naši chlapci sa umiestnili na konečnom 4. mieste.

Individuálne ocenenie si odniesol Kamil Minárik, ktorý bol ohodnotený ako najlepší hráč turnaja.

Text a foto: Martin Kolka

Turnaj TO dorast.—halový turnaj. Hore zľava: tréner J. Jankovič, zdravotná služba T. Kozák, P. Manas, K. Minárik, K. Schlosser, T. Žurek, ved. mužstva R. Minárik, M. Kolka, dolu zľava: M. Rolínek, P. Jankovič, M. Siget

Radošina—OFK Kľačany

Radošina—OFK Kľačany

Ocenenia dorastencov

Radošinské noviny – dvojmesačník zo života občanov Radošiny a Bzniec. Redakčná rada: Mgr. Gabriela Bahelková, Antónia Sigetová. Zodpovedná redaktorka: Antónia Sigetová. Príspevky posielajte na: radosinskenoviny@gmail.com. Vydavateľ: Obecný úrad, 956 05 Radošina, telefón 038/5398144, fax 038/5398105, e-mail: ou@radosina.sk. Uzávierka: 14 dní pred vydaním čísla. Rozširuje Obecný úrad v Radošine. Noviny sú registrované pod číslom: OÚ 1/97.

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu a krátenie príspevkov. Nevyžiadané rukopisy a fotografie sa nevracajú. Nepodpísané príspevky sa neuverejňujú. Sadzba a tlač: Prima-print, s.r.o., Odbojárov 294/10, 955 08 Tovarníky, telefón 038/5320897.